

بهینه سازی رویه‌ی نگهداری با استفاده از مدل مخاطره‌ی متناسب

A-۱۰-۴۹۴

ریحانه مقدری^۱ - غلامرضا محتشمی برزادران^۲

^۱ دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

^۲ دانشگاه فردوسی مشهد، گروه آمار

چکیده: فرضیه‌ی قابلیت اطمینان سیستم به ساختار آن و فرضیه‌ی قابلیت اطمینان اجزا که تابعی از سن جزء است بستگی دارد. در این کار دو مقوله از فعالیت‌های تعمیر و نگهداری را در نظر می‌گیریم: تعمیر و نگهداری اصلاحی^۱ (CM) و تعمیر و نگهداری پیشگیرانه^۲ (PM). اقدامات تعمیر و نگهداری با توانایی آن‌ها برای کاهش سن اجزاء مشخص می‌شوند. PM به اقدامات اعمال شده بر روی اجزا وقتی که آن‌ها در حال کار هستند اطلاق می‌شود، در حالی که اقدامات CM زمانی اتفاق می‌افتد که جزء از بین رفته است. در این مقاله، به تفصیل به شرح دادن یک روش جدید برای ادغام اثر CM درحالی‌که برنامه‌ریزی برای سیاست PM انجام شده‌است، می‌پردازیم. تابع خطر متناسب به‌عنوان یک ابزار مدل‌سازی برای این منظور مورد استفاده قرار گرفته است.

واژه‌های کلیدی: تعمیر و نگهداری پیشگیرانه، تعمیر و نگهداری اصلاحی، مدل مخاطره‌ی متناسب

^۱ Maintenance Corrective

^۲ Preventive Maintenance